

РЕШЕНИЕ

№ 10638

гр. София, 18.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав, в публично заседание на 11.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ася Тодорова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **11520** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) и е образувано по жалба на А. Р. Ш., [дата на раждане], притежаващ паспорт № Y5755603, издаден от В., V. G. на 10.10.2023 г., валиден до 09.10.2023 г., подадена чрез адв. Г. К., съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 2, ап. 7, против Отказ от 24.09.2025 г. за издаване на виза тип „Д“ на Завеждащ консулската служба на Република България в Д., И.. В жалбата се твърди, че оспореният отказ е незаконосъобразен, необоснован и постановен при съществено нарушение на административно-производствените правила. Твърди се, че в оспорения акт липсва посочване на каквито и да било фактически основания за издаването му. Сочи се, че не е извършен фактически и правен анализ на представените от заявителя документи, в оспорения акт липсва обсъждане на събраните доказателства, няма данни за извършване на проверка на заявените от апликанта обстоятелства и относно тяхната достоверност. Административният орган е приел, че са осъществени хипотезите на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ, без да излага ясни мотиви и без да е налице ясна обосновааност, предвид че в случая са представени неоспорими доказателства, че А. Р. Ш. желае да работи в Република България, има подписан трудов договор с предприятие в Република България, осигурено му е работно място и жилище в Република България. За наемане на А. Р. Ш. на работа в Република България от страна на „Я. 02“ ЕООД са подадени всички необходими документи пред Дирекция „Миграция“ при МВР, по които е издадено положително становище, като с писмо рег. № 536400-59685 от 01.07.2025 г. „Ягуар 02“ ЕООД е уведомено, че А. Р. Ш. има право на достъп до пазара на труда в Република България. В този смисъл

твърденията за съмнение на административния орган, че визата би се ползвала за миграция в друга европейска страна, са изцяло необосновани. Посочва се, че ако, след влизането си в Република България, лицето не бъде назначено по трудово правоотношение в Република България и то в „Ягуар 02“ ЕООД, същото следва да напусне както територията на Република България, така и територията на ЕС. Тези обстоятелства, обаче, не са съобразени от страна на административния орган, а изцяло повърхностно е заключено, че са налице основания за постановяване на отказ за издаване на виза. Твърди се, че с оспорения отказ се засягат основни права на А. Р. Ш., защите по силата на ЕКПЧ, а именно право на свобода и сигурност (чл. 5 от ЕКПЧ) и право на зачитане на личния и семеен живот (чл. 8 от ЕКПЧ). Иска се от съда да отмени оспорения отказ за издаване на виза за продължително пребиваване и да върне преписката на административния орган за ново произнасяне. Претендира се присъждане на сторените по делото разноски.

В съдебно заседание, оспорващият, чрез процесуалния си представител по пълномощие адв. К., поддържа жалбата по изложените в същата съображения. Претендира се присъждане на разноски съгласно списък, който се представя.

Ответникът Завеждащ консулска служба при Посолство на Република България в Д., И., в съдебно заседание, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София - град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа страна следното:

Със заявление за издаване на виза (тип „Д“), подадено на 11.09.2025 г., от А. Р. Ш., е поискано издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип D. Към заявлението е приложено копие от валиден паспорт на А. Р. Ш. № Y5755603, издаден от В., V. G. на 10.10.2023 г., валиден до 09.10.2023 г.; трудов договор, сключен между А. Р. Ш. (служител) и „Ягуар-02“ ЕООД (работодател), по силата който дружеството работодател възлага, а служителят приема да изпълнява длъжността „общ работник“; длъжностна характеристика за длъжността „общ работник“ на фирма „Ягуар-02“ ЕООД; декларация на основание чл. 2, ал. 1, т. 7 от Правилника за прилагане на закона за трудовата миграция и трудовата мобилност от „Ягуар-02“ ЕООД; контролен лист към заявление с рег. № 517000-4853 на „Ягуар-02“ ЕООД относно А. Р. Ш. с описание и начин на поддръжане на документи, изисквани във връзка с издаване на „Единно разрешение за пребиваване и работа“; декларация съгласно П. 1, т. 20, подт. „б“ от ДР на ЗЧРБ от „Ягуар-02“ ЕООД относно предоставяне на адрес на пребиваване на А. Р. Ш.; медицинска застраховка с валидност от 04.07.2025 г. до 03.07.2026 г.; Полицейско свидетелство за съдимост на А. Р. Ш.; декларация от А. Р. Ш.; Писмено становище от Дирекция „Миграция“ към Министерство на вътрешните работи до „Ягуар-02“ ЕООД, с копие до Директор на Дирекция „К. отношения“ към Министерство на външните работи, с рег. № 59685 от 01.07.2025 г., съгласно което посочените в същото лица (в това число и А. Р. Ш.) имат предоставен достъп до пазара на труда на основание чл. 24и от ЗЧРБ за срок от 3 години, като лицата следва да бъдат уведомени, че в срок до 20 дни от изпращане на това съобщение следва да предприемат действия по подаване на заявление за издаване на виза тип „Д“.

Разглеждайки подаденото заявление, компетентният административен орган е издал оспорения отказ на 24.09.2025 г., с който на А. Р. Ш. е отказано издаване на виза тип „Д“. Като правни основания за отказа са посочени разпоредбите на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ. Като фактически основания е изложено, че „Цялостният анализ на документите и фактите, свързани с пътуването, не доказват по убедителен начин, че целта на посещенията е действителна. Налице са основателни съмнения относно достоверността на направените изявления и приложените документи. Миграционен риск.“

Оспореният отказ е съобщен на А. Р. Ш. на 13.10.2025 г. Жалбата е подадена в Административен съд София-град на 27.10.2025 г.

В хода на съдебното производство от Министерство на вътрешните работи, Дирекция „Миграция“ и ДАНС са изискани становища по извършената съгласувателна процедура по Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, дадени във връзка със заявлението на А. Р. Ш. за издаване на виза вид D.

С писмо рег. № М-11887/28.11.2025 г. Заместник - председателят на Държавна агенция „Национална сигурност“ уведомява съда, че съгласувателната процедура по подаденото от апликанта заявление за виза е осъществено от СДМ - ДАНС, като по електронен път е изразено отрицателно становище в Националната визова информационна система за издаване на исканата виза. Апликантът не е идентифициран като заплаха за националната сигурност, но е било установено, че попада в хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ. Цялостният анализ на документите и фактите, свързани с пътуването, не доказват по убедителен начин, че целта на посещенията е действителна. Налице са основателни съмнения относно достоверността на направените изявления и приложените документи от апликанта. Няма изготвени писмени документи относими към воденото производство по подаденото заявление.

С писмо рег. № 536400-106899 от 25.11.2025 г. Заместник – директорът на Дирекция „Миграция“ към Министерство на вътрешните работи уведомява съда, че А. Р. Ш. е подал заявление за продължително пребиваване на основание чл. 24и от ЗЧРБ. След постъпило положително становище от Агенция по заетостта е изпратено уведомително писмо до упълномощен представител на работодателя с копие до Дирекция „К. отношения“ – МВнР във връзка с предприемане на действия по подаване на заявление за издаване на виза „Д“. Дирекция „Миграция“ не е участник в съгласувателната процедура по издаване на виза тип „Д“ по заявление DEL 25005632/11.09.2025 г. на А. Р. Ш..

При така установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Оспореният отказ е за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“). Съгласно чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ тези откази не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ). В жалбата се твърди засягане на права по чл. 8 от ЕКПЧ. Разпоредбата на чл. 8, § 1 от ЕКПЧ регламентира правото на зачитане на личния и семейния живот на лицата. Съгласно чл. 8, § 2 от ЕКПЧ намесата на държавните власти в ползвае то на тези права е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната, и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. В случая жалбоподателят претендира засягане на правата му по чл. 8 от ЕКПЧ, следователно жалбата попада в обхвата на предвиденото в закона изключение и е допустима съгласно чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, съгласно който отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от лице, адресат на оспорения акт, подлежащ на съдебен контрол, с право и интерес от оспорването му. С оглед на горното съдът намира, че същата е допустима.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му,

съобразен ли е актът с целта на закона.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Редът и условията, при които чужди граждани пребивават на територията на Република България, е уреден в Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ). Разпоредбата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква. Легално определение на понятието „чужденец“ е дадено в разпоредбата на чл. 2, ал. 1 от ЗЧРБ, според която разпоредба „чужденец“ по смисъла на този закон е всяко лице, което не е български гражданин. Съгласно чл. 2, ал. 2 от ЗЧРБ чужденец е и лице без гражданство, което не се разглежда като гражданин от нито една държава в съответствие с нейното законодателство. Легално определение на понятието чужденец е дадено и в параграф 1, т. 1 от ДР на ЗУБ, според която „Чужденец“ е всяко лице, което не е български гражданин или не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, на държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария, както и лице, което не се разглежда като гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство. Според параграф 1, т. 3 от ДР на ЗЧРБ „Редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ документ“ е този, който е издаден по законоустановения ред на съответната държава, в който може да бъде положена виза и който дава право на чужденеца да се завърне в държавата, от която влиза, в държавата на произход или в трета държава, снимката в него позволява установяване самоличността на притежателя му, не съдържа преправки, зачертавания, заличавания, добавки и други в данните, няма следи от подмяна на снимката, положените печати са ясни, изображението на снимката съвпада с образа на притежателя и срокът му на валидност не е изтекъл. Визата е разрешение, издадено от Република България, за влизане и пребиваване, транзитно преминаване или летищен транзит (аргумент от чл. 9 от ЗЧРБ), а видът на визата се определя от целта, за която се издава. Разпоредбата на чл. 9а от ЗЧРБ регламентира видовете издавани визи за пребиваване на територията на страната. Съгласно чл. 9г от ЗЧРБ оправомощените от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците – за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1. Съгласно чл. 10, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР) визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. Чл. 34, ал. 3 от НУРИВОВР предвижда, че се отказва издаване на виза за дългосрочно пребиваване, ако е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра съгласно приложение № 7. Единият екземпляр се връчва на заинтересованото лице, а другият остава в съответното задгранично представителство на Република България, като се прилага към заявлението и приложените към него документи. Ал. 4 предвижда, че във формулярите се посочва основанията за отказа, като се вписват мотивите, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сиурност.

Съгласно чл. 34, ал. 5 от НУРИВОВР формулярите по ал. 1 – 3 се подписват от ръководителя на задграничното представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на

отказ на издаване на виза на границата – от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Със Заповед № 95-00-26/16.01.2025 г., издадена от Министъра на външните работи, са определени длъжностни лица от Дирекция „К. отношения“ на Министерство на външните работи, компетентни да вземат решения за отказ за издаване на виза и е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулски представителства да определят с писмена заповед консулски длъжностни лица, които да съставят, подписват и връчват формулярите по образец. Със Заповед № 3/16.01.2025 г. на Посланика на Посолството на Република България в И., Д. Ц. Г., първи секретар е определена да изпълнява функциите на завеждащ консулска служба в пълен обем, включително да съставя, подписва и връчва (съобщава) на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 и Приложение VI към чл. 32 от Визовия кодекс. В конкретния случай съдът приема, че оспореният акт е издаден от компетентен административен орган съгласно чл. 34, ал. 5 във връзка с ал. 3 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР). Спазено е изискването за форма в конкретния случай – не е спорно по делото, че отказът за издаване на виза от типа на процесните се съставят на формуляр по образец съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визовия режим (НУРИВОВР). Изложеното обаче не означава, че не трябва да има мотиви на база представените документи, които да обосновават посочените правни основания. Когато се отказва предоставянето на определено право следва за лицето да е ясна причина за това, конкретната такава, съотносима към неговата хипотеза.

Съдът намира, че в конкретния случай административният орган не е извършил преценка на относимите факти и обстоятелства относно приложението на ЗЧРБ и разпоредбите му, съответстващи на посоченото от заявителя основание за издаване на виза. Съдебната практика по този вид спорове е непротиворечива и категорично изисква посочване в административния акт на конкретни фактически основания и данни за обсъждането на относимите към апликанта правнорелевантни факти и обстоятелства, поради които са постановени съответните откази. Както бе посочено и по-горе, като правно основание в оспорения отказ са посочени разпоредбите на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато: не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит (т. 17) и са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване (т. 24). Цитираните законови норми на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ са общо и бланкетно формулирани. При постановяване на административния акт неговият издател е задължен да изпълни с конкретно съдържание визираните нормативни текстове, като следва да формулира ясно и недвусмислено относимите факти, които касаят заявителя, а не такива по принцип. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 34, ал. 4 от НУРИВОВР, в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа. Като фактически основания в стандартния формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза за дългосрочно пребиваване е посочено „Цялостният анализ на документите и фактите, свързани с пътуването, не доказват по убедителен начин, че целта на посещението е действителна. Налице са основателни съмнения относно достоверността на направените изявления и приложените документи от апликанта.“

Съдът намира, че оспорваният отказ не съдържа конкретни фактически основания, въз основа на които е прието, че са налице основанията по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ. Такива не се

съдържат и в приложенияте към преписката доказателства. Приложенияте по делото доказателства не установяват наличието на материалноправните предпоставки, визирани в чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ. Съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, както бе посочено и по-горе, издаване на виза се отказва на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. Следователно издаването на благоприятен за молителя акт е обусловено от кумулативната даденост на две фактически основания – да бъдат установени от една страна целта на планирания престой, а от друга – условията за него. Така, както е формулиран отказът за издаване на виза, не става ясно защо се приема, че А. Р. Ш. не успява да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване (чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ). Органът е възприел за недоказани двете предпоставки, без да обсъди многобройните писмени доказателства, приложени към заявлението за издаване на виза. Преписката не съдържа данни въз основа на какви информационни източници е формиран изводът, че целта и условията на планирания престой не са обосновани. Не става ясно въз основа на какви доказателства е формиран изводът на административния орган, че не са доказани целта и условията на заявеното пребиваване. Представените документи и посочените факти и обстоятелства от заявителя, във връзка с които в конкретния случай е поискано издаване на виза, изобщо не са проверени и обсъдени от административния орган, поради което отказът на различно фактическо основание от тях е необоснован и не изпълва предпоставките за прилагане на посочената като правно основание разпоредба на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, формулираният извод се явява в противоречие както със събраните в административното производство доказателства, така и с материалния закон. В конкретния случай административният орган изобщо не е взел предвид обстоятелството, че на оспорвания, видно от съдържащото се писмо на Заместник-директора на Дирекция „Миграция“ към МВР, е предоставен достъп до пазара на труда в Република България на основание чл. 24и от ЗЧРБ за срок от три години, както и, че са представени съответните доказателства за осигурено на оспорвания работно място, жилище, както и са представени всички изискуеми документи. Следва да се сподели разбирането, че мотиви в подкрепа на взетото от административния орган решение е допустимо да се съдържат и в друг съставен в хода на производството от помощен орган документ, поради което липсва пречки те да се определят като достатъчни и изпълващи изискването на АПК за мотивираност на административните актове. Безспорно е, че отказът в конкретния случай е издаден след съгласувателна процедура, в конкретния случай е налице отрицателно становище на ДАНС, в което се съдържат същите фактически констатации, възприети и в оспорения отказ, отрицателното становище не съдържа никакви други мотиви, освен изложените в оспорения административен акт, същите са неконкретни и се базират само на предположения до степен, че съдът не може да провери дали са основателни и отговарят ли на действителното положение. Не са представени нито от ответника, нито от ДАНС събрани в хода на съгласувателната процедура доказателства, от които да се прецени, на каква фактическа основа органът е приел, че жалбоподателят, на който е предоставен достъп до пазара на труда в Република България, осъществява миграционен натиск. Отрицателното становище на ДАНС е бланкетно попълнено в електронен вид, няма изготвени никакви писмени документи за извършените проверки, не съдържа конкретни данни, от които издателят на отказа за виза тип „Д“ да е направил заключенията си за миграционен натиск. В този смисъл съдът намира, че така представеният документ не съдържа каквато и да е информация за наличието на данни по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ, а обективира единствено и само отрицателното становище на съответните длъжностни лица.

Настоящият съдебен състав, след анализ на приложенияте към заявлението за издаване на виза и

събраните в съдебното производство доказателства, намира, че в случая липсват конкретни фактически основания за издаване на оспорения акт, които да са относими към правните основания, послужили за постановяване на оспорения отказ. Не е налице извършване на фактически и правен анализ на представените от заявителя документи и липсва каквото и да е логическа обосновка на направените правни изводи, базирана на конкретни фактически данни. В оспорения отказ са посочени правни основания за постановяването му чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ, но не са изложени никакви конкретни фактически доводи за това. При така събраните доказателства съдът намира, че административният орган не е обосновал (не е изложил точни и ясни мотиви) защо приема, че са налице предпоставките по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ. Горното възпрепятства съда да извърши проверка на правилността и обосноваването на изводите на административния орган за наличие на посочените отрицателни предпоставки на закона за издаване на виза. Мотивите са основен фактор в издаването на административния акт и затова за тях се наблюдава особено внимателно, когато един административен акт подлежи на съдебен или административен контрол. Липсата на мотиви, според устойчивата практика на съда, прави акта недействителен на ниво унищожаемост. Производството представлява система от действия, които подготвят крайния акт. Целта е да се съберат доказателства и тези доказателства да подпомогнат административния орган при решаването на определен въпрос. Съществува изискване тези действия да доведат до действителната и законосъобразна воля на органа. Анализът на събраните доказателства не дава възможност на настоящия съдебен състав да се съгласи с мотивите, изложени в оспорения административен акт.

Нещо повече, в случая изложените от органа фактически основания се опровергават от заявеното от чужденеца и доказателствата по преписката и отказът се явява изцяло немотивиран. В този смисъл съдът намира, че изводите на административния орган са напълно необосновани и в пълно противоречие със събраните в производството доказателства. При тези обстоятелства съдът намира, че отказът е издаден при допуснати съществени процесуални нарушения по смисъла на чл. 35 от АПК, довели до неправилно приложение на закона – отменителни основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК.

По изложение съображения административният акт като незаконосъобразен трябва да бъде отменен. Предвид естеството на административния акт, съдът не може да реши спора по същество, поради което, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК преписката трябва да се изпрати на компетентния административен орган за ново произнасяне съобразно дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

При този изход на делото на жалбоподателя се дължи присъждане на поисканите разноски в общ размер на 618,66 евро, от които 5,11 евро за заплатена държавна такса за образуване на делото и 613,55 евро за заплатено адвокатско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 от АПК Административен Съд С. - град, Трето отделение, 16-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Отказ от 24.09.2025 г. на Завеждащ консулска служба при Посолство на Република България в Д., И. за издаване на виза тип „Д“ на А. Р. Ш., [дата на раждане], притежаващ паспорт № Y5755603, издаден от В., V. G. на 10.10.2023 г., валиден до 09.10.2023 г., по заявление, подадено на 11.09.2025 г.

ИЗПРАЩА преписката на Завеждащ консулска служба при Посолство на Република България в Д., И. за ново разглеждане и произнасяне по заявление за издаване на виза тип „Д“ на А. Р. Ш., подадено на 11.09.2025 г., съобразно задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи да заплати на А. Р. Ш., [дата на раждане] , притежаващ паспорт № Y5755603, издаден от В., V. G. на 10.10.2023 г., валиден до 09.10.2023 г. разноски по делото в размер на 618,66 (шестстотин и осемнадесет евро и шестдесет и шест евроцента) евро.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването.